

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu: **M., s.r.o.**, so sídlom N. S. A. č. X./X., T., IČO: X., v zastúpení *Advokátska kancelária JUDr. D. B., s.r.o., zast. JUDr. M. K., advokátom a konateľom, so sídlom P. č.X., T.*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo SR**, Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/12429-115328/2010/992128-r zo dňa 25. novembra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/7/2011 - 74 zo dňa 23. marca 2011, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/7/2011 - 74 zo dňa 23. marca 2011 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/7/2011 - 74 zo dňa 23.3.2011, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho právneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/12429-115328/2010/992128-r zo dňa 25.11.2010, ktorým žalovaný podľa ust. § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“), potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky č. 631/230/33927/10/Mt zo dňa 19.5.2010, ktorým bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty *za zdaňovacie obdobie august 2007* podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zák. č. 511/1992 Zb. vo výške 32.625,30 €. O trovách konania rozhodol súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi právo na náhradu trov konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno poukazom na ust. § 29 ods. 8 zákona o správe daní, podľa ktorého, ak vznikne u správcu dane pochybnosť, je žalobca povinný preukázať vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov. Žalobcovi sa však počas celého konania nepodarilo preukázať hodnovernosť *faktúry vystavenej spoločnosťou S.E P. spol. s r.o. za sprostredkovanie obchodov a montážnych prác, na základe ktorej si žalobca uplatnil odpočet dane*. Faktúra sa odvoláva na zmluvu o dielo č. R-02-01-2007 a v prílohe faktúry sú uvedení konkrétni odberatelia stavebných činností (N. Y., K. S., P. s., atď.). Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v konaní však bola predložená len rámcová zmluva o stavebných prácach č. R-02-01-2007 zo dňa 31.7.2007, ktorú uzatvorili S.E P. spol. s r.o. ako sprostredkovateľ a žalobca ako záujemca. V tejto zmluve sa sprostredkovateľ zaviazal v dobe od 1.8.2007 do 31.12.2007 vyvíjať činnosť smerujúcu k zabezpečeniu stavebnej činnosti, maliarskych prác, montáži, atď. pre žalobcu za dohodnutú províziu (10 % z predaja, 20 % zo služieb), s tým, že konečné vyúčtovanie bude k poslednému dňu v mesiaci a platené v hotovosti a sprostredkovateľ bude uschovávať doklady. Žalobca potvrdil vykonanie úspešného sprostredkovania, ale relevantný dôkaz o tom nepredložil. Vtedajší jediný spoločník a konateľ S.E P. spol. s r.o., E. S. tiež potvrdil výkon sprostredkovateľskej

činnosti s tým, že doklady nemá, pretože spoločnosť predal (predtým zmenil názov na L., zmenil aj sídlo) a odovzdal doklady novému konateľovi. Nový konateľ R. C. nesídlí na adrese firmy, na adrese bydliska je neznámy, takže s ním kontakt bol znemožnený (napriek tomu, že je konateľom aj iných firiem). E. S. potvrdil aj vyhotovenie predmetnej faktúry a prevzatie provízie, ale sprostredkovateľskú činnosť nekonkretizoval, neuviedol ako ju realizoval, ako získaval informácie o firmách a ako ich oznamoval žalobcovi a nepredložil o tom žiaden doklad. Podobne aj žalobca, hoci viackrát vypovedal u správcu dane, neuviedol ani jednu konkrétnu informáciu alebo dôkaz o tom, ako prebiehala sprostredkovateľská činnosť. Nepotvrdilo sa tvrdenie žalobcu o spolupráci, dlhšej než bola uvedená doba v rámcovej zmluve, keďže zmluva bola uzavretá 31.7.2007 a E. S. bol vo výkone trestu od 18.10.2007. Správca dane v záujme zistenia skutkového stavu vypočul zástupcov firiem uvedených v prílohe faktúry a zistil, že nedošlo k uzavretiu zmlúv ako následku sprostredkovateľskej činnosti S.E P. s.r.o. Zástupcovia odberateľov potvrdili, že so žalobcom spolupracovali už v predchádzajúcich rokoch, že konali priamo so žalobcom bez akéhokoľvek sprostredkovateľa a najmä, že oni oslovili žalobcu, teda aktivita pre vznik obchodnej činnosti bola na ich strane a nie opačne, ako tvrdil žalobca (že na základe informácií od sprostredkovateľa oslovoval odberateľov). Závažnou skutočnosťou je aj to, že zmluvy s odberateľmi, až na jeden prípad, boli uzavreté pred 1.8.2007 (odkedy platila rámcová zmluva). Daňové orgány, podľa názoru krajského súdu, dostatočne a spoľahlivo zistili skutkový stav a vyvodili správny právny záver, na základe ktorého dospeli k rozhodnutiu o potrebe dodatočného vyrubenia dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie krajského súdu v zmysle ust. § 220 O.s.p. zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zároveň si uplatnil trovy konania, ktorých výšku vyčíslil s presnou špecifikáciou. Žalobca vo svojom odvolaní spochybnil závery súdu a považoval ich za mylné, keď súd rovnako ako správca dane dospel k záveru, že rozhodujúcim obdobím je doba od 1.8.2007 do 31.8.2007 a z tejto mylnej premisy potom vyplývajú ďalšie mylné závery. Uviedol, že k podpísaniu zmluvy došlo až po určitom čase vzájomnej spolupráce medzi daňovým subjektom M. s.r.o. a spoločnosťou S.E P. spol. s r.o. a keďže bola jediným písomným dokumentom, sporná faktúra sa odvoláva na predmetnú písomnú zmluvu. Podľa presvedčenia žalobcu vyjadrenia tretích spoločností, s ktorými žalobca uzatváral sprostredkované zmluvy, nemajú žiadny vplyv na dôvodnosť spornej faktúry, pretože nárok na fakturovanú províziu spoločnosti S.E P. spol.

s r.o. vznikol na základe obstarania príležitosti, nie na základe toho, či o tomto obstaraní príležitosti majú tretie osoby vedomosť. Žalobca taktiež namietal zneužívanie zákonného postavenia správcom dane, ktorý podľa jeho názoru tým, že jednému subjektu nárok na vrátenie DPH neuznáva, od druhého subjektu povinnosť platiť DPH z tej istej faktúry na výstupe požaduje, vnáša medzi subjekty nerovnováhu (žalobca platí DPH na vstupe, nakoľko nie je správcom dane uznaná a rovnako ju platí na výstupe na faktúru spol. S.E P. spol. s r.o.). Podľa jeho názoru žalobca ako aj spoločnosť S.E P. spol. s r.o. potvrdili vykonanie úspešného sprostredkovania, avšak závery súdu sú napriek tomu dôkazom opačné. Za nesprávne považoval aj závery súdu o tom, že sa nepreukázalo trvanie spolupráce v dlhšom časovom období, ako na ktoré bola uzatvorená rámcová zmluva, opak preukazuje príloha k predloženej rámcovej zmluve, v ktorej sú uvedené zákazky zo širšieho časového obdobia.

Z písomného vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu je zrejmé, že sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia k žalobe, nakoľko podľa jeho názoru odvolanie podané žalobcom neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 2 ods. 1, 2, 3, 6, 8 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní.

Podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. veta prvá a druhá, daňovou kontrolou sa zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2 zák. č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ust. § 29 ods. 4, 8 zák. č. 511/1992 Zb., ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie

daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom v rozhodnom čase, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ust. § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z., platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z. z., právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu za **zdaňovacie obdobie august roku 2007** kontrolu dane z pridanej hodnoty podľa zák. č. 222/2004 Z. z., o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 631/320/23445/10/Tá, Cá zo dňa 21.4.2010. V nadväznosti na to 19.5.2010 vydal dodatočný platobný výmer č. 631/230/33927/10/Mt, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 32.625,30 €, podľa ust. § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zák. č. 511/1992 Zb. V rámci jeho odôvodnenia správca dane skonštatoval, že žalobca neunesol dôkazne bremeno v zmysle ust. § 29 ods. 8 a § 15 ods. 6 písm. e) zák. č. 511/1992 Zb. a na výzvu správcu dane nepredložil žiadne dôkazy a **nepreukázal reálne uskutočnenie sprostredkovania obchodu**

a montážnych prác deklarovanej faktúrou č. 0243-07/2007 zo dňa 31.8.2007 vyhotovenou spoločnosťou S.E P., spol. s r.o. a tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno správca dane na základe výsledkov dokazovania skonštatoval, že žalobca nesplnil podmienku pre odpočítanie dane platiteľom a porušil ust. § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z. z. Na základe odvolania podaného žalobcom, žalovaný rozhodnutím zo dňa 25.11.2010, č. I/224/12429-115328/2010/992128-r dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nové Zámky potvrdil. Žalovaný uviedol, že správca dane vykonal náležité dokazovanie - dožiadaním na príslušné daňové úrady, žiadosťou o súčinnosť tretích osôb a vo vzťahu k daňovému subjektu ústnym pojednávaním a výzvou na splnenie dôkaznej povinnosti - z ktorého nevyplývalo, že sporná služba bola dodaná. Tým, že žalobca nepredložil dôkazy, ktoré by vyvrátili zistenia správcu dane o tom, že k dodaniu služby nedošlo a neponúkol správcovi dane vykonanie dôkazov o skutočnostiach, o ktorých mal správca dane pochybnosť - celú svoju dôkaznú povinnosť obmedzil len na predloženie zmluvy o sprostredkovaní, daňových dokladov vystavených na jej základe (faktúra a jej príloha) a ničím nepodloženom tvrdení o realizácii služby - neunesol dôkazné bremeno v konaní. Preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vyššie uvedeného rozhodnutia žalovaného ako aj príslušného daňového úradu sú predmetom tohto konania podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s administratívnym ako aj súdnym spisom zhodne s názorom krajského súdu považuje odvolaním napadnuté rozhodnutie za vecne správne a plne sa stotožňuje s jeho odôvodnením, na ktoré v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. plne poukazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné, nakoľko krajský súd vec posúdil po právnej stránke správne a na náležité zistený skutkový stav aplikoval správny právny predpis. V rámci daňového konania bolo zistené a je nesporné, že žalobca za zdaňovacie obdobie august 2007 uplatnil právo odpočtu dane z dodávateľskej faktúry č. 0243-07/2007 od spoločnosti S.E P. spol. s r.o. s dátumom vyhotovenia a dodania 31.8.2007 za sprostredkovanie obchodu a montážnych prác v celkovej výške 6.155.870,--Sk. Uvedená faktúra sa odvoláva na zmluvu o dielo č. R-02-01-2007 a má prílohu, zmluva o dielo však nebola predložená, bola predložená iba rámcová zmluva o stavebných prácach č. R-02-01-2007 zo dňa 31.7.2007, ktorú podľa ust. § 642 a nasl. Obchodného zákonníka uzatvorila spoločnosť S.E P. spol. s r.o. so žalobcom, t.j. so spoločnosťou M. s.r.o. Predmetom zmluvy bol záväzok S.E P. spol. s r.o., že v dobe určitej od

1.8.2007 do 31.12.2007 bude vyvíjať činnosť smerujúcu k zabezpečeniu stavebných činností, maliarskych a natieračských prác a montáže sadrokartónu pre žalobcu a to všetko za vopred dohodnutých podmienok. Žalobca okrem toho, že v rámci odvolania spochybnil záver súdu ako aj správca dane, že rozhodným obdobím je obdobie od 1.8.2007 do 31.8.2007, na podporu svojho tvrdenia nepoukázal na žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok rozpornosť zistení správca dane ako aj krajského súdu. Skutočnosť, že k podpisu zmluvy došlo až po určitom čase vzájomnej spolupráce, podľa názoru odvolacieho súdu, nemá vplyv na závery krajského súdu a správca dane o rozpätí rozhodného obdobia, nakoľko vychádzajúc zo spornej faktúry (kde je deň dodania služby 31.8.2007 totožný s dňom vyhotovenia faktúry) a relevantné znenie zákonných ustanovení zákona o DPH, daňová povinnosť pri dodaní služby vzniká dňom dodania služby a platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru pri každom dodaní tovaru a služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Tým, že dôkazné bremeno spočíva najmä na daňovníkovi, je - v rámci preukázania ním tvrdených skutočností vo vzťahu k zneniu príslušných zákonných ustanovení a povinností z nich vyplývajúcich ako i zmluvnej voľnosti - potrebná dostatočná miera snahy o objasnenie rozhodných skutočností. Žalobca napriek tomu dostatočne hodnoverne nepreukázal, že k zdaniteľnému plneniu skutočne aj došlo a pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočet, musí preukázať existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákonodarca stanovil, t.j. musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené.

Nemožno súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu v odvolaní o tom, že vyjadrenia tretích spoločností, s ktorými žalobca uzatváral sprostredkované zmluvy, nemajú žiadny vplyv na dôvodnosť spornej faktúry, práve naopak odvolací súd zastáva názor, že tým, že správca dane v rámci zisťovania skutočného stavu zistil, že práve tieto spoločnosti ako odberatelia diela (uvedení v prílohe spornej faktúry) potvrdili a preukázali zmluvné vzťahy so žalobcom spochybnil tvrdenie sprostredkovateľa (bývalého konateľa spoločnosti S.E P. spol. s r.o.) a žalobcu o zrealizovaní sprostredkovania – zdaniteľného plnenia, a toto spochybenie správcem dane sa žalobcovi nepodarilo v rámci daňového konania vyvrátiť.

Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. V súlade s touto zásadou správca dane vyhodnotil dôkazy, na základe ktorých dospel k správne a logickému záveru, ktorý vo svojom rozhodnutí dostatočne jasne a presvedčivo zdôvodnil.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že už samotné obstaranie príležitosti malo vplyv na dôvodnosť spornej faktúry odvolací súd konštatuje, že je síce pravdou, že predmetom zmluvy o sprostredkovaní uzatvorenej podľa ust. § 642 a nasl. Obchodného zákonníka je aj vyvíjanie činnosti smerujúcej k vytvoreniu príležitosti záujemcu k uzatvoreniu zmluvy, avšak uvedené nič nemení na tom, že žalobca takto tvrdenú dôvodnosť v kontexte zistení správcu dane - že zmluvy o dielo boli podpísané už pred obdobím, v ktorom mal sprostredkovateľ vyvíjať činnosť na základe zmluvy o sprostredkovaní a navyše bez toho, žeby musel žalobca prípadne sprostredkovateľ vyvíjať činnosť, pretože aktivita vždy vychádzala zo strany objednávateľa diela - nijako nepreukázal a poukazovanie na samotnú dikciu relevantných ustanovení Obchodného zákonníka nie je dostačujúce.

Neobstojí ani námietka žalobcu, že správca dane zneužíva svoje postavenie a vnáša medzi subjekty nerovnováhu tým, že jednému subjektu nárok na vrátenie dane neuznáva a od druhého subjektu povinnosť platiť DPH z tej istej faktúry na výstupe požaduje, pretože vo vzťahu k predmetu veci nie je právne významná. Predmetom kontroly a kontrolované zdaňovacie obdobie je daň z pridanej hodnoty - obdobie august 2007, vo vzťahu k žalobcovi ako platiteľovi a nie vo vzťahu k inému daňovému subjektu a to spoločnosti S.E P. spol. s r.o. (po zmene obchodného mena L. s.r.o.). Hoci obchodná spoločnosť S.E P. spol. s r.o. daňové priznanie DPH za kontrolované zdaňovacie obdobie podala a priznala daň vyššiu, než je daň uvedená na preverovanej faktúre, treba dať za pravdu správcovi dane, že to nedokazuje, že preverovaná faktúra bola touto spoločnosťou vedená v povinných záznamoch DPH a následne uvedená v priznaní DPH a teda, že daň deklarovaná na faktúre bola sprostredkovateľom aj priznaná a odvedená. Uvedené je vecou osobitného šetrenia správcu dane v rámci výkonu svojej pôsobnosti.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil, vychádzajúc pritom zároveň z rozsahu a dôvodov odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods.1 vety prvej O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. júla 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth